

vanému za vinu klade, nějaký zločin vůbec a který zločin by tu v úvahu přicházel, nezjišťuje dále, pronesl-li obžalovaný závadný výrok veřejně. Nezbylo tudíž než vrátiti věc dle §u 288 čís. 3 tr. ř. soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 1813.

Správné provedení zmatku dle čís. 9 c) §u 281 tr. ř. předpokládá doličení, že byl porušen zákon v ý r o k e m soudu o otázce, že chybí obžaloba dle zákona potřebná.

Promlčecí lhůta §u 530 tr. zák. urážky na cti četníka počíná dnem, kdy příslušné četnické velitelství nabylo vědomosti o trestném činu.

Přetržení promlčení soukromožalobního činu nastává i procesním úkonem v řízení pro delikt oficiální, s oním skutkově totožný.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1924, Zm II 401/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Opavě ze dne 16. června 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle §u 487 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle §u 312 a 314 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Proti odsuzujícímu výroku pro přestupek §u 487 tr. zák. uplatňuje zmateční stížnost číselně důvody zmatečnosti čís. 9 b), c), věcně však provádí také zmatek čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Zmatek dle čís. 9 c) §u 281 tr. ř. shledává v tom, že při hlavním přelíčení prý nebyl učiněn návrh na potrestání obžalovaného pro soukromožalobní přestupek §u 487 tr. zák. Avšak, nehledě k tomu, že správné provedení tohoto zmatku by předpokládalo doličení, že byl porušen zákon v ý r o k e m soudu o otázce, že chybí obžaloba dle zákona potřebná, kdežto v tomto případě rozsudek takového výroku vůbec neobsahuje, takže není tu základního předpokladu pro uplatňování zmatku, jehož se stížnost dovolává, přehlíží zmateční stížnost, že veřejný obžalobce výslovně navrhl při hlavním přelíčení, by byl obžalovaný odsouzen dle obžaloby (pro zločin dle §u 209 tr. zák.) nebo aspoň pro přestupek §u 487 tr. zák. dle návrhu zemského četnického velitelství, které zmocnilo veřejného obžalobce v čas, aby stihal obžalovaného po případě i pro soukromožalobní přestupek urážky na cti, což také rozsudek výslovně konstatuje, takže výtku stížnosti jest zcela lichá.

Dle čís. 9 b) §u 281 tr. ř. vytýká zmateční stížnost, že se obžalovaný stal beztrestným subjektivním promlčením soukromého žalobního práva četnického strážmistra Jana C-a, který prý teprve 20. listopadu 1923 navrhl, aby byl obžalovaný potrestán pro urážku na cti (čin se stal již 26. a 27. září 1923), a objektivním promlčením trestného stí-

hání ohledně obou četnických strážmistrů, poněvadž prý obžalovaný byl vyslechnut k obvinění z přestupku urážky na cti teprve při hlavním přelíčení (16. června 1924), v době, kdy již dávno uplynula promlčecí lhůta 3měsíční, kdežto dřívější jeho výslech ze dne 8. října 1923 se prý týkal pouze obvinění ze zločinu utržení na cti. Avšak také tato námitka zmateční stížnosti jest bezpodstatna. Žalobní čin, jež veřejná obžaloba kvalifikovala jako zločin podle §u 209 tr. zák. a rozsudek pouze jako přestupek §u 487 tr. zák., se stal 26. a 27. září 1923. Návrh obou uražených četnických strážmistrů Jana C-a a Jindřicha H-e na případné stíhání obžalovaného pro přestupek urážky na cti dle §u 487 tr. zák., datovaný 10. říjnem 1923, byl předložen zemským četnickým velitelstvím v Opavě, se svolením ke stíhání státnímu zastupitelství v Opavě 19. října 1923 a došel již 24. října 1923 okresnímu soudu v Hlučíně. Při tomto stavu věci nemůže býti řeči o pomnutí trestnosti z důvodu t. zv. subjektivního promlčení, t. j. z důvodu nepodání žádosti za trestní stíhání v žalobní lhůtě §u 530 tr. zák. a nebylo proto třeba zabývat se dále otázkou, byli-li Janem C-em při výslechu dne 20. listopadu 1923 opakovaný návrh na potrestání obžalovaného pro urážku na cti podán včas, totiž v šestinedělní lhůtě, běžící ode dne, kdy příslušné četnické velitelství nabylo vědomosti o trestném činu. Ani objektivní promlčení trestního stíhání nenastalo, poněvadž obviněný Antonín K. st. byl obeslán k výslechu o žalobním činu již dne 3. října 1923 a vyslechnut 8. října 1923. Při tom je lhostejno, že k výslechu došlo na základě trestního udání pro delikt oficiální, poněvadž čin, v tomto udání vyličený, jest úplně totožným s činem, pro nějž byl dodatečně, ovšem ve lhůtě §u 530 tr. zák., učiněn návrh na potrestání pro § 487 tr. zák. Provedením zmíněného soudního procesního výkonu proti pachateli jako obviněnému, nastalo přetržení promlčení s tím účinkem, že nové promlčení trestního stíhání mohlo počítí běžeti teprve od okamžiku, kdy by bylo trestní řízení s právní mocí ukončeno buď zastavením nebo osvobozujícím rozsudkem (§ 531 tr. zák.).

Čís. 1814.

Úmyslné zamlčení rozhodných skutečností jest krivým svědeckvím (§ 199 a) tr. zák.), je-li svědecká výpověď uzpůsobena tak, že u vyslychajícího soudce musí vzbuditi dojem úplnosti.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1924, Zm I 417/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 15. května 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že jeho výpověď u okresního soudu v Mirovicích vůbec nemůže založiti skut-